

LEGEA CONTENCIOSULUI ADMINISTRATIV

-PROIECT-

Art.1 – Subiectele de sezină

(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.

(2) Avocatul Poporului, urmare a controlului realizat, potrivit legii sale organice, în baza unei sesizări a unei persoane fizice, dacă apreciază că ilegalitatea actului sau excesul de putere al autorității administrative nu pot fi înlăturate decât prin justiție, poate sesiza instanța competentă de contencios administrativ de la domiciliul petentului. Petiționarul dobândește, de drept, calitatea de reclamant, urmând a fi citat în această calitate, iar Avocatul poporului nu se citează.

(3) Ministerul Public, atunci când, în urma exercitării atribuțiilor prevăzute de legea sa organică, apreciază că încălcările drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale persoanelor se datorează existenței unor acte administrative ale autorităților publice emise cu exces de putere, sesizează instanța de contencios administrativ de la domiciliul persoanei fizice sau de la sediul persoanei juridice vătămate.

(4) Când Ministerul Public apreciază că, prin excesul de putere, concretizat în emiterea unui act administrativ normativ, se vatămă un interes public, va sesiza instanța de contencios administrativ competentă de la sediul autorității publice emitente.

(5) Acțiunile în contencios administrativ ce au ca obiect apărarea unui interes public, vătămat printr-un act administrativ, individual sau normativ, pot fi introduse și de grupuri de persoane fizice, care nu sunt constituiți într-o persoană juridică, sau, după caz, de persoane juridice, potrivit specificului activității acestora.

(6) În cazurile prevăzute la alin.2-5, este obligatorie prezența, în instanță, a reprezentantului Ministerului Public, iar pentru situațiile prevăzute de alin.4-5, în plus, instanța, din oficiu sau la cerere, poate introduce în cauză organisme sociale, cu personalitate juridică, interesate.

(7) Autoritatea publică emitentă a actului administrativ nelegal poate să solicite constatarea nulității actului acestuia în situația în care actul, intrat

în circuitul civil și producând efecte în alte domenii de drept, nu mai poate fi revocat.

(8) Persoana vătămată în drepturile sale sau în interesele sale legitime, prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe considerate neconstituționale, se poate adresa instanței de contencios administrativ, în condițiile prezentei legi.

Art.2 – Semnificația unor termeni

(1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) persoana vătămată – orice persoană fizică sau juridică ori grup de persoane fizice, titulare ale unor drepturi subiective sau interese legitime, publice sau private, vătămăte prin acte administrative sau prin nesoluționarea în termen legal a unei cereri la care se consideră îndreptățite;

b) autoritatea publică – orice organ de stat sau al unităților administrativ-teritoriale care acționează, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes public; sunt asimilate autorităților publice, în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public;

c) act administrativ – actul unilateral cu caracter individual sau normativ, emis de o autoritate publică în vederea executării sau a organizării executării legii; sunt asimilate actelor administrative, în sensul prezentei legi, contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect:

- punerea în valoare a bunurilor proprietate publică;
- executarea lucrărilor de interes public;
- prestarea serviciilor publice;
- achizițiile publice;

d) act administrativ-jurisdicțional – actul juridic emis de o autoritate administrativă cu atribuții jurisdicționale în soluționarea unui conflict, după o procedură bazată pe contradictorialitate și cu asigurarea dreptului la apărare;

e) contenciosul administrativ – activitatea de soluționare, de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii, a litigiilor în care cel puțin una din părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul prezentei legi;

f) instanța de contencios administrativ, denumită în continuare instanță – Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de

Casație și Justiție, secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel și tribunalele de contencios administrativ și fiscal;

g) plângere prealabilă – plângerea prin care se solicită autorității publice emitente sau celei ierarhic superioare, după caz, reexaminarea unui act administrativ cu caracter individual sau normativ;

h) act de comandament cu caracter militar – actul administrativ referitor la problemele strict militare ale activității din cadrul forțelor armate, specifice organizării militare care presupun dreptul comandanților de a da ordine subordonaților în aspecte privitoare la conducerea trupei, în timp de pace sau război, sau, după caz, la îndeplinirea serviciului militar. Sunt asimilate actelor de comandament cu caracter militar, actele administrative emise în timp de război, a stării de asediu sau a celei de urgență, precum și cele care privesc apărarea, securitatea națională, participarea României la acțiuni de menținere a securității internaționale și la apărare colectivă, în sisteme de alianță militară, precum și la acțiuni de menținere sau restabilire a păcii;

i) serviciu public – activitatea organizată sau autorizată de o autoritate publică, în scopul satisfacerii, după caz, a unui interes public;

j) interes public – interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice;

k) exces de putere – exercitarea dreptului de apreciere aparținând autorităților administrației publice, prin încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor;

l) drept vătămat – orice drept fundamental prevăzut de Constituție sau rezultat în temeiul legii, căruia i se aduce o atingere printr-un act administrativ;

m) interes legitim privat – îndrituirea de a pretinde o anumită conduită, în considerațiunea realizării unui drept subiectiv virtual, dar previzibil;

n) interes legitim public – îndrituirea de a pretinde o anumită conduită, în considerațiunea realizării unui drept fundamental care se exercită în colectiv, ori, după caz, în considerațiunea apărării unui interes public.

Alin.(2) De asemenea, se asimilează actelor administrative nesoluționarea în termenul legal a unei cereri. Aceasta poate îmbrăca forma refuzului nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim sau, după caz, faptul de a nu răspunde solicitantului în termen

de 30 de zile de la înregistrarea cererii, dacă prin lege nu se prevede alt termen;

Art.3 – Tutela administrativă

(1) Prefectul poate ataca, în condițiile stabilite de legea administrației publice locale, în fața instanței de contencios administrativ, actele emise de autoritățile administrației publice locale, dacă le consideră ilegale.

(2) Președintele ANFP poate ataca în fața instanței de contencios administrativ actele autorităților publice centrale și locale prin care se încalcă legislația publică, în condițiile prezentei legi și a legii privind statutul funcționarului public.

(3) Până la soluționarea cauzei, actul atacat potrivit alineatelor (1) și (2) este suspendat de drept.

Art.4 – Excepția de ilegalitate

(1) Legalitatea unui act administrativ unilateral poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate;

(2) În acest caz, instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, va sesiza, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă, suspendând cauza.

(3) Instanța de contencios administrativ se pronunță, după procedura de urgență, în Camera de Consiliu, cu citarea părților.

(4) Soluția instanței de contencios administrativ este supusă recursului, care se declară în 24 de ore de la pronunțare și se judecă în trei zile de la înregistrare.

(5) În cazul în care instanța de contencios administrativ a constatat ilegalitatea actului, instanța în fața căreia s-a ridicat excepția va soluționa cauza fără a ține seama de actul a cărui ilegalitate a fost constatată.

Art.5 – Finele de neprimire

(1) Nu pot fi atacate în contenciosul administrativ:

- a)** actele care privesc raporturile constituționale dintre Parlament, Președintele României, Guvern și alte organe ale administrației publice;
- b)** actele de comandament cu caracter militar.

(2) De asemenea, nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară.

Art.6 – Actele administrativ-jurisdicționale

(1) Jurisdicțiile administrative speciale sunt facultative și gratuite.

(2) Actele administrativ-jurisdicționale pot fi atacate, după epuizarea căilor administrativ-jurisdicționale, în termen de 15 zile de la comunicare, la instanța de contencios administrativ competentă potrivit art. 10.

(2) În ipoteza în care persoana vătămată a inițiat procedura administrativ-jurisdicțională, acțiunea în contencios administrativ nu se poate formula decât după epuizarea unui grad de jurisdicție administrativă.

Art.7 – Procedura prealabilă

(1) Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, cel care se consideră vătămat într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ unilateral, poate solicita autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea în tot sau în parte a acestuia.

(2) Este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența acestuia.

(3) Plângerea prealabilă, formulată potrivit alin.1, se soluționează în termen de 30 de zile de la data înregistrării sau în termenul prevăzut de legea specială.

(4) În cazul acțiunilor introduse de prefect, Avocatul Poporului, președintele Agenției Naționale a Funcționarilor Publici sau cele care privesc cererile celor vătămăți prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe, nu au aplicabilitate dispozițiile privind procedura prealabilă.

(5) Dispozițiile alin. 4 se aplică în mod corespunzător și în cazul acțiunilor introduse în baza art. 2 alin. 2 din prezenta lege.

Art.8 – Obiectul acțiunii judiciare

(1) Persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ sau, după caz, este nemulțumit de

răspunsul primit la plângerea prealabilă, adresată autorității publice emitente, sau nu a primit nici un răspuns în termenul prevăzut la art.8 alin.3. poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului și repararea pagubei cauzate.

(2) Se poate adresa direct instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termen a unei cereri.

(3) De asemenea, se poate adresa direct instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual adresat altui subiect de drept.

(4) Acțiunile împotriva contractelor administrative nu sunt limitate numai la anularea actului, instanța poate impune uneia din părți îndeplinirea unei anumite obligații, într-un anumit termen, sub sancțiunea unei penalități pentru fiecare zi de întârziere, dar poate să suplinească și consimțământul unei părți, atunci când interesul public o cere.

Art.9 – Acțiunile împotriva ordonanțelor Guvernului

(1) Persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe, introduce acțiune la instanța de contencios administrativ, însoțită de excepția de neconstituționalitate.

(2) Instanța de contencios administrativ, dacă apreciază că excepția îndeplinește condițiile prezăcute de art. 23 din Legea privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, sesizează, prin încheiere motivată, Curtea Constituțională și suspendă soluționarea cauzei pe fond.

(3) Instanța de contencios administrativ, după pronunțarea Curții Constituționale, repune cauza pe rol și va da termen, cu citarea părților, numai dacă Curtea Constituțională a declarat ordonanța sau dispoziția acesteia neconstituțională. În caz contrar, respinge acțiunea ca inadmisibilă.

(4) Excepția de neconstituționalitate prevăzută de alin.(1) poate fi ridicată de cei interesați în orice litigiu.

Art.10 – Instanța competentă

(1)Litigiile privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile locale și județene se soluționează în fond de către tribunalele de contencios administrativ și fiscal, iar cele privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile centrale se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale Curților de Apel.

(2) Recursul împotriva sentințelor pronunțate de tribunalele de contencios administrativ și fiscal se judecă de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale Curților de Apel, iar recursul împotriva sentințelor pronunțate de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel se judecă de Secția de contencios administrativ și fiscal a Inaltei Curți de Casație și Justiție.

(3) Reclamantul se poate adresa instanței de la domiciliul său sau, atunci când consideră de cuviință, celei de la domiciliul pârâtului.

Art.11- Termenul de introducere a acțiunii

(1) Cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni de la :

a) data comunicării actului administrativ cu caracter individual a cărui anulare se cere, dacă nu a fost sesizat organul emitent potrivit art.9 alin.1;

b) data primirii răspunsului la plângerea prealabilă sau de la data expirării termenului prevăzut de lege pentru rezolvarea acesteia;

c) data comunicării refuzului nejustificat de soluționare a unei cereri sau de la data expirării termenului prevăzut de lege pentru rezolvarea unei cereri prin care se solicită recunoașterea unui drept;

d) data de la care persoana prevăzută la art.10 alin.3 a luat cunoștință de existența unui act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.

(2) În cazul acțiunilor formulate de prefect, Avocatul Poporului sau președintele Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, termenul curge de la data când a cunoscut existența actului ilegal.

(3) În cazul acțiunilor care privesc ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe declarate neconstituționale, termenul este de 1 an și curge de la data publicării în Monitorul Oficial a deciziei Curții Constituționale prin care s-a constatat neconstituționalitatea acestora, dacă acțiunea nu s-a făcut potrivit art.9 din prezenta lege.

(4) Actele administrative cu caracter normativ, care se consideră a fi ilegale, pot fi atacate oricând.

(5) Termenele prevăzute de alin.(1) și (3) din prezenta lege sunt termene de prescripție.

Art.12 – Documentele necesare

Reclamantul va depune, anexat la acțiune, copia actului administrativ pe care îl atacă sau, după caz, răspunsul autorității publice prin care i se

comunică refuzul rezolvării cererii sale. În situația în care reclamantul nu a primit nici un răspuns la cererea sa, va depune la dosar copia cererii certificată prin numărul și data înregistrării la autoritatea publică.

Art.13 – Citarea părților, relații

(1) La primirea cererii, instanța va dispune citarea părților și va putea cere autorității al cărei act este atacat să-i comunice de urgență acel act, împreună cu întreaga documentație care a stat la baza emiterii lui, precum și orice alte lucrări necesare pentru soluționarea cauzei.

(2) În situația în care reclamant este un terț, în sensul art.9 alin.2 și art.10 alin.3, instanța va cere autorității publice emitente să-i comunice de urgență actul atacat împreună cu documentația care a stat la baza emiterii lui, precum și orice alte lucrări necesare pentru soluționarea cauzei.

(3) În același mod se va proceda și în cazul refuzului de rezolvare a cererii privind un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim.

(4) Dacă autoritatea publică nu trimite, în termenul stabilit de instanță, lucrările cerute, conducătorul acesteia va fi obligat să plătească statului, cu titlu de amendă, 1% din salariul minim pe economie, pentru fiecare zi de întârziere nejustificată.

Art.14 – Suspendarea executării actului

(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, o dată cu sesizarea autorității publice care a emis actul, cel vătămat poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ, până la pronunțarea instanței de fond. Noțiunea de pagubă iminentă, în sensul prezentei legi, poate viza și potențialitatea perturbării funcționării unei instituții sau unui serviciu public sau afectarea gravă a altui interes public.

(2) Suspendarea poate fi cerută, în aceleași condiții, și de către Avocatul Poporului.

(3) Acțiunea în suspendare nu este condiționată de exercitarea procedurii prealabile.

(4) Instanța va rezolva cererea de suspendare de urgență, cu citarea părților. În cazul în care cererea a fost formulată de Avocatul poporului, instanța o poate rezolva și fără citarea părților.

(5) Când în cauză este un interes public major sau de natură a perturba funcționarea unui serviciu public, cererea de suspendare poate fi introdusă și

de Ministerul Public, din oficiu sau la sesizare, prevederile alin.3 teza a doua aplicându-se corespunzător.

(6) Încheierea sau, după caz, sentința prin care se pronunță suspendarea, va putea fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.

Art.15 – Solicitarea suspendării prin acțiunea principală

(1) Suspendarea executării actului administrativ poate fi solicitată de reclamant și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea în tot sau în parte a actului atacat. În acest caz, instanța va dispune suspendarea actului administrativ atacat până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cererea se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată.

(2) Cererea de suspendare poate fi introdusă până la soluționarea acțiunii în fond.

(3) Dispozițiile alin.2-5 ale art.14 se aplică în mod corespunzător.

(4) Hotărârea dată cererii de suspendare este executorie de drept și poate fi atacată cu recurs.

Art.16 – Introducerea în cauză a funcționarului

(1) Cererile în justiție, prevăzute în prezenta lege, vor putea fi formulate și personal împotriva persoanei fizice care a elaborat, adoptat sau încheiat actul, ori, după caz, care se face vinovată de refuzul de a rezolva cererea referitoare la un drept subiectiv sau la un interes legitim, dacă se solicită plata unor despăgubiri pentru prejudiciul cauzat sau pentru întârziere. În cazul în care acțiunea se admite, persoana respectivă va putea fi obligată la plata despăgubirilor, solidar cu autoritatea publică respectivă.

(2) Persoana acționată astfel în justiție poate chema în garanție pe superiorul său ierarhic de la care a primit ordin scris să elaboreze sau să nu elaboreze actul.

Art.17 – Judecarea de urgență

(1) Cererile adresate instanței se judecă de urgență, în ședința publică, în completul stabilit de lege.

(2) Cererile în baza prezentei legi sunt scutite de taxe de timbru.

(3) Hotărârile vor fi redactate și motivate de urgență.

Art.18 – Soluțiile pe care le poate da instanța

(1) Instanța, soluționând cererea, poate, după caz, să anuleze în tot sau în parte actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, ori să elaboreze un certificat, o adeverință sau orice alt înscris.

(2) Instanța este competentă să se pronunțe și asupra legalității actelor sau operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii actului supus judecării.

(3) În cazul admiterii cererii, instanța va hotărî, la cerere, și asupra despăgubirilor pentru daunele materiale și morale cauzate.

(4) Atunci când obiectul acțiunii în contenciosul administrativ îl formează un contract administrativ, instanța poate dispune anularea acestuia, poate obliga autoritatea publică pârâtă să încheie contractul la care reclamantul este îndrituit și poate obliga la plata unor despăgubiri materiale sau morale.

Art.19 – Termenul de prescripție pentru despăgubiri

(1) În cazul în care cel vătămat a cerut anularea actului administrativ fără a cere în același timp și despăgubiri, termenul de prescripție pentru cererea de despăgubiri curge de la data la care a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască întinderea pagubei.

(2) Cererile vor fi adresate instanțelor de drept comun competente, în termenul general de prescripție.

(3) Aceste cereri se supun normelor dreptului comun în ceea ce privește procedura de judecată și taxele de timbru.

Art.20 – Recursul

(1) Hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

(2) Recursul suspendă executare și se judecă de urgență.

(3) În cazul admiterii recursului, instanța de recurs, casând sentința, va rejudeca litigiul în fond sau va trimite cauza spre rejudecare la instanța de fond, în situația în care se impune completarea materialului probator prin administrarea de noi probe sau când instanța de fond s-a pronunțat pe baza unei excepții.

Art.21 – Judecarea recursului în situații deosebite

(1) Recurentul, în situații deosebite, cum ar fi împlinirea termenului până la care își poate valorifica dreptul pretins, va putea solicita președintelui instanței competente să soluționeze recursul, stabilirea termenului de judecată a recursului chiar înainte de primirea dosarului.

(2) Cererea de fixare a unui termen de urgență, însoțită de dovada înregistrării recursului la instanța de fond, se soluționează în 24 de ore de la prezentarea acesteia președintelui instanței de recurs.

(3) Soluția de admitere a cererii se comunică de îndată instanței de fond, care are obligația redactării hotărârii atacate, a comunicării acesteia părților, precum și a expedierii dosarului într-un termen de 5 zile.

(4) Motivarea recursului se poate face, sub sancțiunea nulității pentru tardivitate, în termen de 2 zile de la comunicare.

(5) Procedura de citare a părților și de comunicare a motivelor de recurs se va efectua cu prescurtarea termenului la 48 de ore, prin agent procedural sau prin orice mijloc rapid de comunicare a informațiilor scrise.

Art.22 – Titlul executor

Hotărârile judecătorești irevocabile, prin care s-au admis acțiunile formulate potrivit dispozițiilor prezentei legi, constituie titluri executorii.

Art.23 – Obligația publicării

Hotărârile judecătorești irevocabile, prin care s-au anulat acte administrative cu caracter normativ, sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor. Ele se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I sau, după caz, în monitoarele oficiale ale județelor ori ale municipiului București.

Art.24 – Obligația executării, amenda

(1) Dacă în urma admiterii acțiunii, autoritatea publică este obligată să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un certificat, o adeverință sau orice alt înscris, executarea hotărârii irevocabile se va face în termenul prevăzut în cuprinsul ei, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânării irevocabile a hotărârii.

(2) În cazul în care termenul nu este respectat, se va aplica conducătorului autorității publice o amendă de 5% din salariul minim pe economie pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru întârziere.

(3) Neexecutarea sau nerespectarea hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile pronunțate de instanța de contencios administrativ constituie infracțiune și se sancționează cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă de la 25.000.000 lei la 100.000.000 lei.

Art.25 – Instanța de executare

(1) Sancțiunea, precum și despăgubirile prevăzute la art.24 alin.2 se aplică, respectiv se acordă, de instanța de executare, la cererea reclamantului. Hotărârea se ia în camera de consiliu, de urgență, cu citarea părților.

(2) Cererea prevăzută la alin.1 este scutită de taxa de timbru.

(3) Hotărârea pronunțată de instanța de executare poate fi atacată cu recurs, în termen de 5 zile de la pronunțare.

(4) Prevederile alin.1-3 se aplică, în mod corespunzător, și pentru punerea în executare a hotărârilor instanțelor de contencios administrativ, date pentru soluționarea litigiilor ce au avut ca obiect contracte administrative.

Art.26 – Acțiune în regres

Conducătorul autorității publice se poate îndrepta cu acțiune împotriva celor vinovați de neexecutarea hotărârii, potrivit dreptului comun. În cazul în care cei vinovați sunt funcționari publici, se vor aplica reglementările speciale.

Art.27 – Judecarea cauzelor aflate pe rol

Cauzele aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a prezentei legi vor continua să se judece potrivit legii aplicabile în momentul sesizării instanței.

Art.28 – Completarea cu dreptul comun

(1) Dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile Codului de procedură civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de autoritate dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte, precum și cu procedura reglementată de prezenta lege.

(2) Acțiunile introduse de Avocatul Poporului, de Ministerul Public, de prefect și de Președintele ANFP, precum și cele introduse împotriva actelor administrative normative, nu mai pot fi retrase.

Art.29 – Corelarea terminologică

Ori de câte ori într-o lege specială se face trimitere la Legea nr.29/1990 privind contenciosul administrativ, trimiterea se va socoti făcută la dispozițiile corespunzătoare din legea de față.

Art.30 – Intrarea în vigoare

(1) Prezenta lege intră în vigoare la o lună de la data publicării în Monitorul Oficial al României.

(2) Pe aceeași dată, se abrogă Legea nr.29/1990 privind contenciosul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.122 din 8 noiembrie 1990, cu modificările ulterioare, precum și orice alte dispoziții contrare.

Art. 31 Până la constituirea tribunalelor administrației fiscale, litigiile se soluționează de secția de contencios administrativ ale tribunalelor.